

εὐθὺς δ' ἀφοῦ φανῇ ἡ ποδάρι ἢ κεφαλὴ λύκου, κτύπα μὲ δύναιμι καὶ προσοχὴν.»

— «Ίδού!» — εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἐκτελέσας ἐν ἀκαρεῖ τὰ διαταχθέντα. «Ίδού, καθὼς διέταξες.»

— «Καλὰ, τέκνον μου.»

Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν φράσιν ὁ γέρων καὶ μετὰ τρομερόν τι οὐρλισμα ἐφάνη εἰς τῶν ποδῶν τοῦ λύκου διὰ τῆς στέγης· ἀλλ' ἅμα ἐφάνη, ὁ Ἰάκωβος κατέφευγεν ἐπ' αὐτὸν τὸν πέλεκυν μὲ τὴν δύναιμι, ὥστε τὸν ἀπέκοψε. Τοιαύτην ὑποδοχὴν δὲν περιέμενε, βεβαίως ὁ λύκος, ὅθεν ἐξέφερε τρομερὰν κραυγὴν πόνου καὶ ἀπέσυρε τὸν ἀκρωτηριασθέντα πόδα τοῦ ἀπὸ τῆς γενομένης ὀπῆς. Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὅμως ἀντὶ τούτου ἐφάνησαν οἱ δύο πόδες καὶ ἡ κεφαλὴ ἄλλου ἐξηγριωμένου λύκου! Ἀλλὰ καὶ οὗτος δι' ἑνὸς κτυπήματος τοῦ πελέκειος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῇ μετὰ τρομερῶν οὐρλισμάτων. Διὰ δὲ τῆς ἀνοιχθείσης ὀπῆς ὁ γέρων ἠδυνήθη νὰ λογχίσῃ κατὰ τὴν πλευράν διὰ τῆς δικέλης τοῦ τρίτον τινα λύκον ἐτοιμαζόμενον νὰ πηδῇ ἐντὸς τοῦ τυροκομείου, μετὰ τοῦτο ἔλαβε χώραν τρομερὰ πάλιν μεταξὺ τῶν λύκων.

— «Ἐὰν δὲν ἦναι πολλοί, — εἶπεν ὁ γέρων, — ἐσώθημεν. Οἱ μὲν ὕγιεις θὰ ἐπιπέσουν κατὰ τῶν πληγωθέντων συντρόφων των καὶ θὰ τοὺς καταφάγουν, ὅπως συμβαίνει πάντοτε μεταξὺ τῶν λύκων — ἀφοῦ δὲ χορτασθοῦν, θὰ ἀναχωρήσουν.»

— «Ὅπως εἶπεν ὁ γέρων, οὕτω καὶ συνέβη· διότι μετὰ μικρόν, ἡ πάλιν ἔπαυσε, καὶ ἡ προτέρα ἡσυχία ἐπανῆλθεν.

— «Ἐσώθημεν!» — εἶπεν ὁ γέρων. — «Οἱ λύκοι δὲν θὰ ἦσαν πολλοί, χορτασθέντες δ' ἐκ τῆς σαρκὸς τῶν συντρόφων των, ἀνεχώρησαν πρὸς ἀναζήτησιν ἐδωλωτέρας λείας. Τώρα δὲ, τέκνον μου, δε εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεὸν διὰ τὴν τὴν εὐκολον σωτηρίαν μας· διότι, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, Ἰάκωβε, ἡ καρδιά μου ἔτρεμε διὰ σέ, ἐπειδὴ γνωρίζω τὰ τρομερὰ ταῦτα θηρία.»

— Μετὰ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστίαν ἀμφότεροι, ὅτε πακποῦς καὶ ὁ ἔγγονος, καὶ τοὶ ἀπηρδισμένοι ἐκ τοῦ κόπου καὶ τοῦ φόβου, ἐπεσκεύασαν τὴν γενομένην εἰς τὴν στέγην ὀπὴν καὶ λαβὼν ἕκαστος ὀλίγον γάλα· ἐπλαγίασαν διὰ νὰ ἀναπαυθῶσιν. (ἀκολουθεῖ.)

Πάπας Λέων ὁ 13ος.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν Πάπαν Λέοντα τὸν 13ον, ὅστις ἐγεννήθη τὴν 2 Μαρτίου 1810, ἀνηγορεύθη δὲ Πάπας τὴν 20 Φεβρουαρίου 1878. Ὁ Λέων 13ος εἶναι ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἰσχνός

τὸ σῶμα καὶ ὠραῖος καὶ χαρίεις τὴν ὄψιν, ἀξιοπρεπὴς καὶ σχεδὸν αὐστηρὸς τὰ ἔθνη, γλυκὺς τοὺς τρόπους, μετρίφρων, συμπαθητικὸς καὶ λίαν προσηγνὴς εἰς πάντας. Τὸν καιρὸν τοῦ δαπανᾷ γράφων, σπουδάζων, ἢ συνεργαζόμενος μετὰ τῶν ὑπουργῶν του.

Ὁ νέος Πάπας εἶναι προσέτι λιτὸς εἰς τὴν τροφὴν του καὶ οἰκονόμος εἰς τὰ ἔξοδα τῆς αὐλῆς του, οὐχὶ δὲ καὶ τόσον ἐπίμονος ὅσον ὁ προκατόχος του, εἰς τὰς ἀρχαίας ἀξιώσεις τῆς Παπασύνης. Κατὰ τινα στατιστικὴν

Πάπας Λέων ὁ 13ος.

δ' ἀποθανόντων Πίος 9. ἦν ὁ 252ος Πάπας Ῥώμης. Ἐκ τῶν 252 τούτων, 33 ἦσαν Ἕλληνες, 15 Γάλλοι, 8 Σύροι, 6 Γερμανοί, 5 Ἰσπανοί, 2 Ἀφρικανοί, 2 ἐκ Σαβοΐας, 2 Δαλμάται, 1 Ἀγγλος, 1 Πορτογάλος, 1 Ὀλλανδός, 1 Ελβετός, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες Ἰταλοί.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Αὐτάρκεια.

— Ἡκοῦστέ ποτε τὸν μῦθον ἐκαίνον περὶ τῶν ἀνθέων καὶ φυτῶν, τὰ ὅποια ἦσαν δυσηρεστημένα διὰ τὴν κατάστασιν των;

Ἡ ὁρὸς ἤρχισε νὰ μαραίνεται, ἐπειδὴ δὲν ἤδυνάτο νὰ φέρῃ ὠραία ἀνθὴ καθὼς τὸ ῥόδον· ἡ ἀμπελος ἤρχισε νὰ ξηραίνεται, διότι δὲν εἶχε δύναιμι νὰ στέκῃ μόνη, καθὼς τὴν ὀρῶν· τὸ ῥόδον, διότι εἶχεν ἀκάνθας, τὸ κρίνον, διότι δὲν εἶχε τὸ ὠραῖον χρώμα τοῦ ῥόδου καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ὁ βασιλεὺς, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν κήπον ταῦτα ἦσαν, εὐρὼν αὐτὰ καταλυπημένα καὶ σχεδὸν νεκρά, ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ λυπηθῇ, ὅτε αἰφνης εἶδε μικρόν τινα πᾶν σῆν, ζωηρόν καὶ ὠραῖον, ὅστις ἐμειδίασεν πρὸς αὐτὸν μὲ πρόσωπον ἱλαρόν.

— «Πῶς;» — εἶπεν ὁ βασιλεὺς μὲ θαυμασμόν, — «Σὺ εἶσαι ἱλαρὸς καὶ εὐτυχής, ἐνῶ οἱ σύντροφοί σου μαραίνονται ἐκ τῆς λήπης; Πῶς τοῦτο;»

— «Ω,» — ἀπεκρίθη ὁ π α ν σ ἔ ς, — «εἶμαι εὐτυχής, διότι γνωρίζω, ὅτι εἶμαι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλεις νὰ ᾔμαι. Διότι ἂν ᾔθελες ῥόδον, θὰ ἐφύτευες ἀντὶ ἐμοῦ ῥόδον ἐδῶ· ἐὰν ᾔθελες σκιάν, θὰ ἐφύτευες ὁρῶν ἐὰν ᾔθελες σταφύλλια, θὰ ἐφύτευες ἀμπέλων· ἐπειδὴ ὁμως ἐφύτευες π α ν σ ἔ ν, ἐξεύρω, ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ εὕρῃς π α ν σ ἔ ν ἐδῶ, καὶ διὰ τοῦτο προσπαθῶ νὰ ᾔμαι ὅσον τὸ δυνατόν ὠραιότερος καὶ ἰαρώτερος!»

— Μικρὲ ἀναγνώστα, σὺ τίνα ὁμοιάσεις; τὴν ὁρῶν, τὴν ἀμπέλων, τὸ ῥόδον, ἢ τὸ μικρὸν καὶ ἰαρόν ἀνθος πανσέν; — Μένεις ἄργος, ἐπειδὴ δὲν δύνασαι νὰ πράττῃς ὅτι πράττουσιν ἄλλοι, ἢ ἐκτελεῖς τὸ καθήκον σου εἰς τὴν θέσιν ὅπου ὁ Θεὸς σὲ ἐθέσεν; Εὐχαριστεῖσαι εἰς ὅτι εἶσαι, ἢ λυπεῖσαι καὶ θλίβεσαι διότι δὲν εἶσαι ὅτι ἄλλοι εἶναι; Ἄν δὲν εὐχαριστῇσαι μετὰ τὴν θέσιν καὶ κατὰστάσιν σου, ἐνθυμῶ τὸν πανσέν καὶ γένου ὡς αὐτὸς ἰαρός.

Ὁ Ἰρλανδὸς παῖς.

Ἰεροκῆρυς τις Ἀγγλος ἀπήντησε μίαν Κυριακὴν Ἰρλανδὸν τινα παῖδα πηγαίνοντα εἰς τὸ Κυριακὸν σχολεῖον μετὰ βιβλίον τι ὑπὸ τὴν μασχάλην του, καὶ τὸν ἠρώτησε:

«Τὶ βιβλίον εἶναι αὐτὸ, τέκνον μου;»

«Διαθήκη, κύριε.» ἀπεκρίθη ἐτόλμως ὁ παῖς.

«Ὅποια καὶ τίνος Διαθήκη;» ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ Ἰεροκῆρυς.

«Ἡ τελευταία θέλησις καὶ Διαθήκη, τὴν ὅποیان ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀφῆκεν εἰς ἐμὲ καὶ εἰς πάντα, ὅστις ἐπιθυμῇ νὰ λάβῃ μέρος τῆς περιουσίας, τὴν ὅποیان διὰ τῆς Διαθήκης ταύτης κληροδοτεῖ,» ἀπεκρίθη ὁ παῖς.

«Καὶ σὰν τί ἀρά γε κληροδοτεῖ ὁ Χριστὸς εἰς σὲ εἰς τὴν Διαθήκην ταύτην; ἢμπορεῖς νὰ μοι εἴπῃς;» ἠρώτησεν ὁ Ἰεροκῆρυς.

«Μεζίστα, κύριε,» εἶπεν ὁ παῖς· «εἶναι ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.»

«Καὶ νομίζεις τάχα, ὅτι πᾶς, ὅστις θέλει, δύναται νὰ λάβῃ μέρος ἐκ τοῦ κληροδοτήματος;»

«Βεβαίως πᾶς ὅστις συμμορφωθῇ μετὰ τὰς διατάξεις καὶ τὴν θέλησιν τοῦ κληροδότου,» ἀπεκρίθη ὁ παῖς· «οὕτω τοῦλάχιστον εὐρίσκω γραμμένον εἰς τὴν Διαθήκην.»

«ἢμπορῶ νὰ ἀκούσω μερικὰς ἀπὸ τὰς διατάξεις ταύτας;» ἠρώτησεν ὁ Ἰεροκῆρυς.

«Πρώτη τούτων, — εἶπεν ὁ παῖς, — εἶναι ν' ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν, τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν· δευτέρα δὲ, ὅση με αὐτὴν, νὰ ἀγαπᾷ τὸν πλησίον του ὡς σεαυτὸν. Ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ συμμορφωθῇ τις μετὰ ταῦτα, ἀνευ τῆς ἐξ ὕψους βοηθείας, ὁ ἴδιος ὑπόσχεται νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἀρκεῖ νὰ ζητήσῃ ἑγκαρδίως τὴν συνδρομὴν του.»

Αἱ ἀποκρίσεις αὗται ἔδωκαν εἰς τὸν Ἰεροκῆρυκα νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ὁ παῖς ἐκεῖνος εἶχε διδαχθῇ καλῶς τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῇ σχολῇ ἐκεῖνῃ. Ὅθεν θέσας τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

«Μελέτα, τέκνον μου, — εἶπε, — καὶ ἀκολοῦθαι τὸ βιβλίον τοῦτο, καὶ ἐπὶ τέλους θὰ κληρονομήσῃς ἀληθῶς τὴν βασιλείαν ταύτην.»

Διὰ ταῦτα Κυριακὰ σχολαῖα νὰ μὴ ἀνοιχθῶσι καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα;

Αἶνεγμα.

Πᾶν ὅτι ᾔθελε τολμήσει
ἐπ' ἐμοῦ νὰ ἀντικρύσῃ
περιπαλῶ καὶ γελῶ

καὶ τὸ μεταφέρειν τόσον

ὅσον ἀπ' ἐμοῦ ἀπέχει

— ἂν τὴν θέσιν του κατέχῃ —

καὶ χωρὶς νὰ κινήθῃ,

Σ...

Ἀπλὴ ἀχροστιχίς.

Συνίσταται ἐκ πέντε γραμμάτων, ἀποτελούντων τὸν ἀρ. 312.

Τούτων τὸ πρῶτον εἶναι ἀρχικὸν τοῦ ὀνόματος διασῆμου τινὸς μαντείου, τὸ δευτέρον δευτερευούσης τινὸς θεᾶς, τὸ τρίτον νήσου μικρᾶς τοῦ Αἰγαίου, τὸ τέταρτον χρησίου τινὸς ζώου καὶ τὸ πέμπτον διασῆμου τινὸς φιλοσόφου, ὅλα δ' ὁμοῦ ἀποτελοῦσι νήσον περιφανῆ τοῦ Αἰγαίου. Ποία αὕτη;

Λύσις τοῦ αἰνίγματος τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου.

Βελῆς — Ἀρειος — Βελισάριος.

Τὸ ἔλυσαν Ἀθηνῶν, Μαρτίνῃ Γ. Δρακονταεῖδῃ καὶ Ἐλένῃ Σταύρου. Πατρῶν, Εὐφροσύνη Α. Διογενίδου. Ναυπλίου, Κωνσταντῖνος Βελίνης. Μεσολογγίου, Γ. Ἀναγνωστόπουλος. Κερκύρας, Κλεοπάτρα Κωνσταντινίδου. Χίου, Μιλτ. Γ. Βιτινιάτης.

Λύσις τῆς ἐν τῇ αὐτῇ φύλλῳ ἀχροστιχίδος.

Α — πῖς = Ἀπῖς

Θ — ωμας = Θωμάς

Η — ρα = Ἡρα

Ν — εῖλος = Νεῖλος

Α — ρτος = Ἀρτος

Ἀθηνᾶ.

Τὴν ἔλυσαν Σμύρνης, Δημήτριος Στάης. Κερκύρας, Κλεοπάτρα Κανέτου. Ἀθηνῶν, Ἀλέξ. Φιλαδελφεύς.

Λύται ἀμφοτέρων. Ναυπλίου, Ἀθανάσιος Σ. Σωτηριάδης. Ληξουρίου, Αἰκατερίνη Βουτσινᾶ. Κωνσταντινουπόλεως, Πέτρος Ἀλεξιάδης. Μιτυλήνης, Δημ. Π. Καρᾶς. Θεσσαλονίκης, Εὐδοκία Παππαδοπούλου καὶ Ζωὴ Μπουγιούκα. Ἐρμούπολεως, Νικόλαος Παρασκευᾶς. Ἀργολίδου, Γεράσιμος Δ. Μαζαράκης Σαράντης.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποία ἐπιστολὴ ἀναφέρεται κατὰ πρῶτον ἐν τῇ Γραφῇ;
2. Ποία δύο κεφάλαια τῆς Γραφῆς εἶναι ὁμοία;
3. Πόσων μάχων ὀνόματα ἀναφέρονται ἐν τῇ Εὐαγγελίῳ;

Εἰδοποιήσεις.

Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς, ἐφημερίς διὰ οἰκογενείας μετὰ ὥρας εἰκόνας, ἐπὶ 23 ᾗδῃ ἔτη ἐκδιδομένη κατὰ πᾶσαν ἐβδομάδα· τὴν συνιστῶμεν εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν συνδρομὴν ἔτησίᾳ δρ. θ. ἑξαμηνία 3, τριμηνία 1.50. Δοκιμάσατε ἐπὶ τρεῖς μῆνας καὶ θὰ τὴν εὕρητε ἀξίαν καὶ κατὰλληλον δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σας.

— Ὅστις κάμει 20 συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παίδων λαμβάνει τὸν Ἀστὴρα δωρεὰν ἐπὶ ἓν ἔτος.

Εἰδοποιοῦνται οἱ λύται τῶν γεωγραφικῶν ἐρωτησέων, ὅτι πρέπει νὰ σελῶσι τὰς λύσεις αὐτῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ὅλας ὁμοῦ καὶ ὅχι κατὰ μῆνα.

— Αἴτιον μὲθ' αὐτῶν, ὅτι τινὲς τῶν συνδρομητῶν μας ἀντιγράφοντες ἄρθρα ἢ καὶ αἰνίγματα ἐξ ἄλλων ἐφημερίδων ἢ περιοδικῶν τὰ πέμπουν ὡς ἴδια.